

## [Statsministeren.]

sig til en direkte statsstøtte til dagbladene.

Så vil jeg sige nogle ord om enkeltheder i forslaget. Se, for det første rejste hr. Skovmand det spørgsmål, om man kunne regne med, at de store blade indtil videre ikke kommer i betragtning. Ja, det kan man på den måde, at de ikke kommer i betragtning, når der skal nydes, men derimod kommer anseligt i betragtning, når der skal ydes, for sådan som det er tilrettelagt — pengene skal jo tilvejebringes igennem en frivillig papirafgift — så bliver det selvsagt de store bladhouse, der i første omgang kommer til at yde mest, og da man samtidig har givet udtryk for fra de store bladhouse, at man ikke i øjeblikket ønsker at benytte sig af adgangen til dette finansieringsinstituts penge, så er der altså tale om en direkte hjælp fra de større bladhouse til de mindre, og det gør det jo berettiget at sætte en streg under, at der for dagspressen som helhed her er tale om en hjælp til selvhjælp. Det er derfor i virkeligheden en, skal jeg sige selektiv virkning, der kommer ud af dette til fordel for de blade, der ikke selv råder over eller kan skaffe sig finansieringsmuligheder i fornødent omfang.

Jeg føler trang til at gøre et par enkelte principielle bemærkninger — selv om det nok var en fristelse, man burde modstå — som svar på noget af det, hr. Kjær Rasmussen sagde; jeg gør det, fordi det, han sagde i dag, var en gentagelse af noget, der også nu og da fremføres fra anden side.

Hr. Kjær Rasmussen kørte videre med klicheen, at 90 pct. af pressen er borgerligt indstillet. Et sådant postulat kan man jo kun fremsætte, hvis man totalt mangler sans for nuancer, hvad vi selvfølgelig ved at hr. Kjær Rasmussen gør. Men hvis man virkelig skal have en mulighed for at komme ind på en blot nogenlunde rimelig bedømmelse af dagspressen, så kan det jo ikke nytte, at man som hr. Kjær Rasmussen går rundt med en fornemmelse af, at man har særligt krav på, at pressen interesserer sig for én, for forholdet er jo det, at selv om der nu skulle være blot en antydning af rigtighed i, at 90 pct. af pressen er borgerligt indstillet, så ved hr. Kjær Rasmussen jo, at 99 pct. af befolkningen ikke kan lide ham og hans tanker, og så kan han da ikke ligefrem be-

trage det som et rigtigt kriterium, at pressen altid skal gengive hans tanker som deres egne.

Hr. Kjær Rasmussen stillede det direkte spørgsmål vedrørende virkningerne af forslaget, om blade, der ikke bringer trækingslisterne, bliver anderledes stillet end andre blade. Det gør de ikke. Jeg går i øvrigt ud fra, at når blade til trods for den hidtidige manglende betaling har bragt trækingslisterne, så er det, fordi man anser det for godt læsestof, og skulle der være blade, der ikke anser det for godt læsestof, nu vel, så lever man vel endda uden det.

Også til hr. Per Hækkerup vil jeg gerne gøre en enkelt betragtning. Den hænger noget sammen med synspunkterne vedrørende den direkte statsstøtte. Det er rigtigt, som hr. Per Hækkerup sagde det, at momsfrigørelsen selvfølgelig kommer bladene forholdsmæssigt til gode, og det vil sige, at den især kommer de store blade til gode, og — sagde hr. Per Hækkerup — det er jo ikke dem, der fortjener støtten. Rent principielt er jeg enig i, at skal man ind på en tanke om at støtte, så skal det selvfølgelig være for at hjælpe, hvor der er trang; men jeg kan ikke lade være med at sige: hvorfor i alverden gennemførte hr. Per Hækkerup så som udvalgsformand i sin tid i momsudvalget en undtagelse for bladene? Vi var jo nogle stykker, der dengang kritiserede, at bladene fik den momsfrigørelse, og bl. a. brugte den begrundelse, at det især ville komme de store til gode; men socialdemokratiet og SF ville jo foretage de undtagelser i momsloven dengang, og nu er det rigtigt, nu står man med virkningerne.

Jeg mener ikke, at dette på nogen måde skal medføre skillelinjer os imellem, hvor vi i øvrigt er enige, og jeg vil da gerne give tilsagn til hr. Per Hækkerup og til alle andre om, at jeg vil i det omfang, forudsætningerne slår til, levere den fornødne smidighed i de drøftelser og i det arbejde, der skal finde sted i udvalget, men jeg skal heller ikke undlade at sætte en tyk streg under den opfattelse, jeg har af, at dette lovforslags vedtagelse haster, og at vi under alle omstændigheder bør stræbe efter at få dette lovforslag gennemført, inden folketinget om nogle få uger slutter af i denne samling.

Hermed sluttede forhandlingen.